

Kungliga Filharmonikernas hornsektion visar världsklass

Robert Schumann: Konsertstycke för fyra horn och orkester & Adagio och Allegro (orkesterad av Ernest Ansermet)
Camille Saint-Saëns: Morceau de concert
Reinhold Glière: Hornkonsert

Kungliga Filharmonikerna
Dirigent: Sakari Oramo

Horn: Markus Maskuniitty, Martin Schöpfer, Kristofer Öberg, Monica Berenguer Caro

Ondine ODE13392 [1 CD]

Kungliga Filharmonikerna har en hornsektion i världsklass och vad är då mer passande än att låta den briljera i **Schumanns** *Konsertstycke för fyra horn och orkester*? Och briljerar gör de sannerligen. Schumann har någon gång sagt att horn, fritt översatt, är orkesterns "själ". I hans symfonier finns också otaliga exempel på hur han låter instrumentet spela en central roll och i detta konsertstycke så låter han dem blomma fullt ut.

Stycket med sin originalitet och sin espri ställer höga krav på hornisternas tekniska kvaliteter liksom deras förmåga att spela tillsammans. Det uppfyller de fyra solisterna på denna skiva med råge och det finns dessutom en spelglädje i framförandet som man sällan hör. Att kvartetten är van att spela tillsammans och trivs med det hörs när de till synes oberörda besegrar alla tekniska utmaningar och åstadkommer en härligt sammanhållen klang. Jag jämförde denna inspelning med flera andra i min samling och ingen annan når upp till nivån på den här skivan. Till detta kommer ett orkesterspel av högsta klass där det är uppenbart att orkestern gör allt för att stötta och matcha sin fina hornsektion. Schumann skulle ha varit imponerad om han hört detta.

Efter det sprakande inledningsnumret på skivan kommer tre stycken för solohorn och Filharmonikernas förstehornist **Markus Maskuniitty** tar rollen som solist. Först ut är ännu ett stycke av Schumann som i originalet är komponerat för horn och piano, men här framförs det i en orkestrerad version av **Ernest Ansermet**. Schumanns kammarmusik är något av det mest personliga man kan lyssna till, den intimitet som originalet har går dock förlorad i den orkestrerade versionen. Därmed inte sagt att Ansermet gjort ett dåligt jobb, tvärtom, men stycket får en lite annan karaktär med orkester. Oklanderligt och känsligt framfört av solist och orkester så är detta ändå också mycket njutbart.

Camille Saint-Saëns *Morceau de Concert* har en helt annan grundstämning.

Maskuniitty spelar den kraftfullt med tydliga kontraster och Filharmonikerna följer med i ett samspel som man bara kan beundra.

Avslutningsnumret är **Reinhold Glières** hornkonsert. Den är väl inte så vanlig, varken i konserthusen eller på skiva, vilket är synd eftersom det verkligen är ett stycke som är värt att höras ofta. Det är förvisso skrivet 1951 men kunde lika gärna ha skrivits nästan hundra år tidigare. Konserten är både vacker och kraftfull, musik djupt rotad i senromantisk tradition. Här får Maskuniitty demonstrera hornets förmåga att, i rätta händer, åstadkomma en bred palett av klangfärger och orkestern under **Sakari Oramo** ger även här bästa tänkbara uppbackning till sin hornist.

Sammanfattningsvis är detta en utmärkt skiva som inte lämnar mycket i övrigt att önska och den får mina varmaste rekommendationer.

Staffan Sundkvist